

OTCI

Petr Žantovský

Strávils další noc se stíny
všech svých zemřelých
Byla to dobrá noc Očistná
jak pohled z vysoké skály
Tam dole přijde to Ale nespěchej
Nemají ho rádi Spěch
Dokonce ani v očistci
Tam nejméně

Co sis tak mohl povídat
s těmi stíny? Nač se tě ptaly?
Co se dalo vyčetly si
z tvého kurikula z tvých čar na rukou
už trochu nejistých a lehce uhýbavých
Pozdravils tuhle poštáka
Ucukl dlaní jako by se dotkl
hada nebo třetihorní skály
až zapomněl ti dát to rekomando:
pozvání k poslednímu soudu

Tvá žena ještě se snaží
tak moc až jí utichá tep
jak by ti vykreslila zítřek
plný jiříček a Rachmaninova
a francouzského sýra
staršího než Pompeje
Jen popel trochu otřeš

A jsi zpět U své dcery
Je jí pět a nosí kulich s bambulí
Má krátké prsty
jinak by mohla být klavíristkou
svět by jí klečel u nohou
a ty bys z novin dělal výstřižky
a schovával je v krabici od bot
značky Baťa

I ten karton už je starší
než tvá vzpomínka
kotva na dně času

Tvá loď ještě nevyplovává
ale kapitán už se skoro blíží ke kormidlu
Čím ho podplatíš za malé zpoždění?

A ano Křičíš Ze spaní i bdění
Křičíš na všechny své viny které bys nevzal zpět
Tak byly sladké Ale teď bolí
při každém škobrtnutí ve frontě nachlup stejných
nomádů žebrajících po ránu
o další dávku ticha
Křičíš na ty které miluješ
snad že tě nedovedou vrátit
tam kde ti byli blíž

Křičíš na svého Pegasa
Býval to ohnivák a je z něj
vypasený nemohoucí pecivál
drtící v zubech verše které už ti nedá
abys byl jejich pokorným zapisovatelem
A přitom ty sáms to byl
kdo jej kdysi zapráhl do pluhu
a bičoval a nechával stát na mrazu
věrného až za smrt Ale ne té jeho
Pak čí tedy? Hádej
Můžeš jednou

Až pak vyvětrají Možná koupí si i nové záclony
Budeš s nimi jakýms býval před tím vším
Ilja Muromec v čele vojska Objevitel kontinentů
Osnovač plánů na to hezké co určitě přijde
Plyšový medvěd zpívající tak strašně falešně
tu píseň o plavcích co pluli dál a dál
Kam ale? Věděls to někdy?
A bylo to důležité?

Stačí vědět o horizontu že kdesi je
a že tam nehoří právě v tu chvíli
kdys tam vystavěl dům
zasadil strom a leccos jiného
Jenže z moře se právě vyhnula vlna těžká
jako ruka dělníka u vysoké pece
z rukávu té nekonečné modři
a tvůj dům vzala s sebou
Zbylo jen matné tušení

že tam možná
někdy stál

(Věnováno básníku Karlu Janotkovi, + 18. 1. 2020)